

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **Z. P.**, nar. ..., bytem K. 372, zastoupen JUDr. Filipem Jirouskem, advokátem, se sídlem Preslova 361/9, Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, Vršovická 1442/65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2014, č. j. 446/580/14,18932/ENV, sp. zn. 00368/A-10,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2014, č. j. 446/580/14,18932/ENV, sp. zn. 00368/A-10 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Ostrava ze dne 29. 1. 2014, č. j. ČIŽP/49/OOV/SR01/1312352.007/14/VRR (dále též „rozhodnutí ČIŽP“) a kterým bylo toto rozhodnutí o uložení pokuty dle § 125c odst. 4 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“) ve výši 80.000 Kč za správní delikt dle § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona potvrzeno.

Žalobce trval na tom, že pokud byla rozhodnutím Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí, odboru místního hospodářství a životního prostředí ze dne 7. 2. 2008, č. j. MHaŽP/2105/07/Šg/4 tehdejšímu vlastníku rekreačního zařízení prodloužena platnost povolení k nakládání s vodami – vypouštění odpadních vod do vod povrchových, a to z čistírny odpadních vod umístěné na pozemku parc. č. KN 1150/8 v k. ú. Kunčice pod Ondřejníkem do vodního toku Niklův potok, tzn. povolení k vypouštění odpadních vod udělené rozhodnutím ze dne 18. 11. 1992, č. j. ŽP-voda/378/92/Fp-235, a to na dobu deseti let od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí přesto, že správnímu orgánu mělo a mohlo být v době vydání tohoto rozhodnutí zřejmé, že technologická úroveň čistírny odpadních vod nedovoluje, aby čistírna byla schopná plnit limity k vypouštění odpadních vod stanovených v rozhodnutí ze dne 18. 11. 1992, nemohl být žalobce činěn odpovědným za to, že v několika ojedinělých případech došlo při vypouštění odpadních vod k překročení stanovených limitů znečištění. Pokud správní orgán povolení k vypouštění odpadních vod pro zařízení s emisními limity, které tato zařízení zjevně nemohou splňovat, vydal, byl správní orgán odpovědný za to, že zařízení, které žalobce používá, jím stanovené emisní limity splňovat nemůže, a nemůže kvůli tomu žalobci ukládat pokutu. Žalobce namítl, že nemohl být činěn odpovědným za porušení povinnosti, pokud jednal v dobré víře ve stav mu prezentovaný správním rozhodnutím, z něhož vyplývalo, že čistírna odpadních vod vyhovuje požadavkům na ni kladeným vodním zákonem a je schopná dostát limitům uvedeným v rozhodnutí, kterým bylo vypouštění odpadních vod do vod povrchových povoleno (viz nálezy Ústavního soudu České republiky ze dne 11. 5. 2011, sp. zn. II. ÚS 165/11).

Žalobce dále namítl, že uložení majetkové sankce správním orgánem je prostředkem ochrany ultima ratio, který má být správním orgánem použit až v případě, kdy selžou všechna další opatření k nápravě, která má správní orgán k dispozici. Uloženou sankci žalobce pokládá za nedůvodnou a nepřiměřenou. V důsledku žalobcem provedené rekonstrukce areálu rekreačního střediska klesla ubytovací kapacita střediska z 320 na 120 lůžek, což znamená, že v podstatném rozsahu klesla i pravděpodobnost zatěžování životního prostředí vypouštěním odpadních vod nad zákonné limity. Žalobce namítl, že správní orgán odmítl provést navrhovaný důkaz znaleckým posudkem, který by si správní orgán nechal zpracovat pro účely posouzení schopnosti čistírny odpadních vod plnit limity stanovené v rozhodnutí ze dne 18. 11. 1992, č. j. ŽP-voda/378/92/Fp-235 ke dni právní moci rozhodnutí o prodloužení jeho platnosti. Napadená rozhodnutí pokládal žalobce za nezákonná a uložení sankci za zjevně nepřiměřenou.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 7. 2014, č. j. 22Ad 20/2014 – 11, byla věc z důvodu místní příslušnosti postoupěna Městskému soudu v Praze.

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že trvá na zákonnosti napadeného rozhodnutí i na zákonnosti rozhodnutí ČIŽP. Povolení k nakládání s vodami oprávněnému (§ 8 odst. 2 vodního zákona) dává právo nakládat s vodami, v tomto případě vypouštět odpadní vody do vod povrchových podle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona, za podmínek stanovených v povolení k nakládání s vodami. Oprávněný však není povinen takové povolení zcela a neustále využívat. Žalobce mohl k řešení vzniklé situace (neplnění podmínek povolení k nakládání s vodami) využít několika způsobů – např. častější údržba vodního díla, žádost o změnu povolení k nakládání s vodami, modernizovat šterbinovou nádrž nebo odpadní vody akumulovat a vyvážet na čistírnu odpadních vod. Odkaz na žalobcem uvedený nálezy Ústavního soudu označil žalovaný jako neaplikovatelný na daný případ a dále uvedl, že

zásadu „ultima ratio“ nelze v případě správního trestání bez dalšího aplikovat. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplývá, že dne 13. 8. 2013 provedla Česká inspekce životního prostředí (dále jen „ČIŽP“) podle § 112 a § 114 vodního zákona a příslušných ustanovení zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, kontrolu v rekreačním středisku HORIZONT RESORT, Kunčice pod Ondřejníkem 8 (dále jen „rekreační středisko“), jehož vlastníkem a provozovatelem žalobce v té době byl. Předmětem kontroly bylo dodržování povinností vyplývajících z vodního zákona při nakládání s vodami. V rámci kontroly bylo zjištěno, že odpadní vody z jednotlivých objektů v areálu rekreačního střediska byly odváděny oddílnou splaškovou kanalizací do šterbinové nádrže (Emšerská studna), která se nacházela pod areálem rekreačního střediska v blízkosti toku Niklův potok. V rámci rekonstrukce rekreačního střediska z roku 2011 nebyla řešena a ani stavebním úřadem požadována modernizace čistírenského zařízení. Celková kapacita rekreačního střediska činila 120 ubytovacích míst. Vypouštění odpadních vod z čistírny odpadních vod do vodního toku Niklův potok bylo povoleno rozhodnutím Okresního úřadu Frýdek-Místek, referátu životního prostředí, č. j. ŽP-voda-378/92/Fp-235, ze dne 18. 11. 1992 v rozsahu množství: prům. 0,18 l/s, max. 0,3 l/s, denně 15,06 m³/den, ročně 5500 m³/rok, v kvalitě: BSK₅ – prům. 30 mg/l, max. 60 mg./l, NL – prům. 40 mg/l, max. 60 mg/l. V tomto rozhodnutí byla rovněž stanovena povinnost zabezpečovat rozborů vzorků odpadních vod 4 x za rok u laboratoře, která podléhá soustavné vnější kontrole. Typ vzorku nebyl v povolení k nakládání s vodami stanoven. Rozhodnutím Městského úřadu Frýdlant, odboru místního hospodářství a životního prostředí, č. j. MHaŽP/2105/07/Šg/4, ze dne 7. 2. 2008 byla prodloužena platnost povolení k nakládání s vodami vydaná rozhodnutím, č. j. ŽP-voda-378/92/Fp-235, ze dne 18. 11. 1992, a to na 10 let od nabytí právní moci rozhodnutí. V odůvodnění tohoto rozhodnutí bylo uvedeno: „Protože se nezměnily podmínky, za kterých bylo povolení uděleno, bylo rozhodnuto o jeho prodloužení.“

Z předložených rozborů vzorků odpadních vod bylo zjištěno překročení maximálních povolených hodnot v ukazateli BSK₅, ve vzorcích vypouštěných odpadních vod ze dne 28. 8. 2012, 28. 3. 2013 a 18. 6. 2013, což ČIŽP kvalifikovala jako porušení § 38 odst. 3 vodního zákona. Konkrétně dne 28. 8. 2012 byla ve vypouštěných odpadních vodách naměřena koncentrace BSK₅ 110 mg/l, dne 28. 3. 2013 byla naměřena koncentrace BSK₅ 100 mg/l a dne 18. 6. 2013 byla naměřena koncentrace BSK₅ 130 mg/l. Maximálně povolená hodnota koncentrace BSK₅ činila 60 mg/l. Námitky proti kontrolnímu protokolu nebyly ze strany žalobce podány.

Dne 29. 10. 2013 vydala ČIŽP pod č. j.: ČIŽP/49/OOV/SR01/1312352.002/13/VRR podle § 150 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) příkaz, jímž žalobci uložila dle § 125c odst. 4 vodního zákona pokutu ve výši 80.000 Kč za správní delikt dle § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona za porušení § 38 odst. 3 téhož zákona. Proti příkazu ČIŽP podal žalobce podle § 150 odst. 3 správního řádu odpor, což mělo za následek zrušení příkazu ČIŽP a pokračování v řízení.

Po vyjádření žalobce, jehož obsah je obdobný jako žalobní body, vydala dne 29. 1. 2014 ČIŽP rozhodnutí, č. j. ČIŽP/49/OOV/SR01/1312352.007/14/VRR, kterým žalobci uložila dle § 125c odst. 4 vodního zákona pokutu ve výši 80.000 Kč za správní delikt dle § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona, kterého se dopustil tím, že ve dnech 28. 8. 2012, 28. 3. 2013 a 18. 6. 2013 vypouštěl odpadní vody ze šterbinové nádrže na pozemku parc. č.

1150/8 v k.ú. Kunčice pod Ondřejníkem do vodního toku Niklův potok v rozporu s rozhodnutím Okresního úřadu Frýdek-Místek, referátu životního prostředí, č. j. ŽP-voda-378/92/Fp-235 ze dne 18. 11. 1992, čímž došlo k porušení § 38 odst. 3 vodního zákona.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí ČIŽP zopakovala skutková zjištění, která učinila v rámci proběhlé kontroly na místě, a právní kvalifikaci zjištěných porušených povinností, tj. porušení § 38 odst. 3 vodního zákona, a konstatovala, že došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona. Pokutu za správní delikt dle § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona spáchaný vypouštěním odpadních vod do vod povrchových v rozporu s povolením dle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona k nakládání s vodami lze uložit podle § 125c odst. 4 vodního zákona do výše 5.000.000 Kč. K poukazu účastníka na nesprávnost povolení k vypouštění odpadních vod ČIŽP uvedla, že správní řízení ve věci vydání takového povolení je řízením o žádosti, ve kterém navrhovatel mimo jiné uvede návrh emisních limitů kvality vypouštěných odpadních vod, tj. návrh míry maximálně dovoleného znečištění vypouštěných odpadních vod. Existenci povolení k vypouštění odpadních vod, tj. oprávnění vypouštět odpadní vody v určité kvalitě a množství, nelze považovat za garanci schopnosti plnit stanovené emisní limity čistírenským zařízením. Je na subjektu oprávněném k vypouštění odpadních vod, aby zajistil dodržování emisních limitů kvality vypouštění odpadních vod. Žalobce měl jako vlastník rekreačního zařízení přijmout taková opatření, aby zajistil plnění podmínek povolení k vypouštění odpadních vod (např. vybudováním dalšího stupně čištění). Na návrh žalobce na zpracování znaleckého posudku k posouzení schopnosti čistírny odpadních vod plnit limity stanovené v rozhodnutí ze dne 18. 11. 1992, č. j. ŽP-voda1378/92/Fp-235 ke dni právní moci rozhodnutí o prodloužení jeho platnosti ČIŽP nepřistoupila, neboť pokládala zpracování takového posudku za nadbytečné. ČIŽP dále uvedla, že vypouštění odpadních vod v souladu s podmínkami povolení je povinností vyplývající ze zákona (§ 38 odst. 3 vodního zákona), a proto k uložení opatření k nápravě závadného stavu nepřistoupila. V další části odůvodnění pak ČIŽP uvedla úvahy, ze kterých vycházela při stanovení výše pokuty. Proti rozhodnutí ČIŽP podal žalobce odvolání, jehož námitky jsou obdobné jako námitky žalobní.

Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí ČIŽP potvrdil. K námitce nesprávnosti rozhodnutí o povolení k vypouštění odpadních vod a rozhodnutí o prodloužení platnosti tohoto povolení žalovaný uvedl, že tato rozhodnutí nelze žádným způsobem přezkoumávat. Zdůraznil však, že emisní limity uvedené v povolení k nakládání s vodami byly stanoveny v souladu s nařízením vlády č. 171/1992 Sb. a tyto emisní limity byly zcela v souladu se současnou právní úpravou, tj. nařízením vlády č. 61/2003 Sb., o ukazatelích a hodnotách přípustného znečištění povrchových vod a odpadních vod, náležitostech povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových a do kanalizací a o citlivých oblastech, ve znění pozdějších předpisů. Emisní limity v povolení k nakládání s vodami byly stanoveny tak, aby odpovídaly maximální účinnosti šterbinové nádrže, tedy (projektovanému) kvantitativnímu a kvalitativnímu zatížení této nádrže odpadními vodami. Ke snížení účinnosti šterbinové nádrže mohlo dojít např. v důsledku hydraulického a látkového přetížení nádrže s ohledem na sezónní vytíženost rekreačního areálu žalobce, nedostatečně častým vývozem kalu, degradací některých stavebních prvků apod. Za užívání stavby v souladu s vydanými povoleními, zejména kolaudačním rozhodnutím, je přímo odpovědný vlastník či provozovatel vodního díla, a této povinnosti se nemůže zprostit, neboť jeho povinností je řádně udržovat stavbu po celou dobu její

existence podle § 154 odst. 1 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů. Žalobce ve dnech 28. 8. 2012, 28. 3. 2013 a 18. 6. 2013 prokazatelně vypouštěl odpadní vody z čistírny odpadních vod do vod povrchových v rozporu s povolením k nakládání s vodami, čímž došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu.

K námitce odvolatele, že při prodlužování platnosti povolení správní orgán nerespektoval ustanovení § 38 odst. 3 vodního zákona, žalovaný dále uvedl, že šterbinová nádrž nepředstavuje sice nejlepší dostupnou technologii v oblasti zneškodňování odpadních vod, ale původní povolení bylo vodoprávním úřadem vydáno před novelou vodního zákona provedenou zákonem č. 150/2010 Sb. (účinná od 1. 8. 2010), která změnila i § 38 vodního zákona, když odvolatel citoval v odvolání až novelizované znění. Žalovaný dále odkázal na § 5 odst. 3 vodního zákona, podle kterého jsou stavebníci povinni při provádění staveb nebo jejich změn nebo změn jejich užívání je zabezpečit zásobováním vodou a čištěním, případně jiným zneškodňováním odpadních vod z nich v souladu s tímto zákonem a je jejich věcí, jak toho dosáhnou. Vodoprávní úřad ani ČIŽP nemůže vlastníku stavby ukládat, kterou z variant řešení likvidace odpadních vod má realizovat. Pokud odvolatel pokládal svou čistírnu vod za nedostatečně účinnou, aby mohla plnit emisní limity stanovené v povolení k nakládání s vodami, mohl vodoprávní úřad požádat o změnu povolení, neboť vodoprávní úřady nemají ze zákona možnost kdykoliv z moci úřední přistoupit ke změně jakéhokoli povolení k nakládání s vodami. Žalovaný dále uvedl, že odvolatelem uvedený nálezn Ústavního soudu nelze na tento případ aplikovat, neboť princip „dobré víry“ byl v tomto nálezu posuzován z hlediska soukromoprávních vztahů, jako princip dobré víry nového nabyvatele působící proti principu ochrany vlastnického práva původního vlastníka. Zásadu „ultima ratio“ rovněž nebylo možné dle žalovaného aplikovat, neboť vodní zákon nedává správnímu orgánu žádnou možnost úvahy, zda v případě, kdy je naplněna skutková podstata správního deliktu a zároveň je dána společenská škodlivost skutku, dá přednost před uložením sankce jinému prostředku ke zjednání nápravy či nikoliv. Podle § 42 odst. 1 vodního zákona ukládá vodoprávní úřad nebo ČIŽP provedení opatření k nápravě závadného stavu tomu, kdo porušil povinnost k ochraně povrchových nebo podzemních vod. Opatření k nápravě se ukládá původci a spočívá v odstranění následků nedovoleného vypouštění odpadních vod, nedovoleného nakládání se závadnými látkami nebo havárií. Z uvedeného vyplývá, že správní orgány neměly ze zákona možnost uložit opatření k nápravě spočívající v odstranění příčiny nedovoleného vypouštění odpadních vod.

K otázce výše pokuty žalovaný konstatoval, že ČIŽP postupovala v souladu s § 125l odst. 6 a 2 vodního zákona, když přihlédla k míře překročení podmínek povolení, k míře ovlivnění jakosti povrchových vod a jejímu rozsahu, ke stupni ochrany dotčeného území a k příčině nedovoleného vypouštění odpadních vod. ČIŽP rovněž přihlédla ke způsobu spáchání správního deliktu, k jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Uložená pokuta se jeví jako přiměřená.

Při jednání zástupce žalobce zopakoval žalobní námitky a zdůraznil, že správní orgány mohly a měly na zjištěné nedostatky reagovat uložením opatření k nápravě, že nebylo třeba přistupovat ihned k uložení pokuty a to ve velmi významné výši. Dále poukázal na to, že v obci byla budována kanalizace, na níž bylo asi rok poté rekreační zařízení připojeno. Investice do čistírny odpadních vod se tedy v této době nejevila jako účelná. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil a pro případ, že by žalobu

neshledal důvodnou, aby využil moderačního oprávnění a pokutu snížil, případně od jejího uložení zcela upustil.

Zástupce žalovaného s odkazem na vyjádření k žalobě a na odůvodnění napadeného rozhodnutí zdůraznil, že v daném případě došlo k ohrožení životního prostředí nesprávným fungováním čistírny odpadních vod a sankce byla uložena v souladu s příslušnými ustanoveními zákona. Navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

V daném případě je mezi účastníky nesporné, že v odebraných vzorcích odpadní vody vypouštěné z rekreačního střediska ve vlastnictví žalobce v obci Kunčice pod Ondřejníkem byla naměřena koncentrace BSK₅ 110 mg/l (vzorek ze dne 28. 8. 2012), 100 mg/l (vzorek ze dne 28. 3. 2013) a 130 mg/l (vzorek ze dne 18. 6. 2013). V rozhodnutí Okresního úřadu Frýdek-Místek ze dne 18. 11. 1992, č.j. ŽP-voda-378/92/Fp-235, jehož platnost byla prodloužena rozhodnutím Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí ze dne 7. 2. 2008, č.j. MhaŽP/2105/07/Šg/4, pak činila povolená hodnota BSK₅ max. 60mg/l.

Podle § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona, ve znění platném v rozhodném období právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako oprávněný dopustí správního deliktu tím, že nakládá s povrchovými nebo podzemními vodami podle § 8 v rozporu s povolením k nakládání s vodami.

Podle § 125c odst. 4 vodního zákona za správní delikt podle odstavce 1 písm. a) spáchaný vypouštěním odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních v rozporu s povolením k nakládání s vodami se uloží pokuta do 5 000 000 Kč.

V daném případě má žalobce za to, že jej nelze postihnout za zjištěné nedodržení hodnot stanovených v povolení k nakládání s vodami při vypouštění odpadních vod, neboť to byl vodoprávní úřad, který měl dle jeho názoru při vydávání povolení, resp. při prodloužení platnosti tohoto povolení, zvážit, zda provozované čištění odpadních vod povoleným způsobem je natolik efektivní, aby mohly být dodržovány limity v povolení stanovené.

S tímto názorem se soud neztotožnil. Obdobně jako správní orgány obou stupňů má soud za to, že zjištěná překročení stanovených limitů jednoznačně znamenají odpovědnost žalobce za spáchání předmětného správního deliktu a že je to žalobce, který odpovídal za to, že odpadní voda vypouštěná z rekreačního střediska bude kvalitativně i kvantitativně odpovídat limitům určeným v povolení k nakládání s vodami. Žalobce se nemůže úspěšně dovolávat toho, že správní orgány měly při povolování zhodnotit účinnost provozované čističky. Jestliže žalobce jako provozovatel rekreačního zařízení věděl, jaké limity při vypouštění odpadních vod mají být dodrženy, bylo na něm, aby učinil taková opatření, aby maximální hodnoty překračovány nebyly. Pokud se žalobce dovolává toho, že bylo na správním orgánu, aby zvážil použitou technologii a přihlédl k nejlepším dostupným technologiím tak, jak je uvedeno v § 38 odst. 3 vodního zákona k tomu je třeba uvést, že rozhodnutí o povolení bylo vydáno podle žádosti tehdejšího majitele rekreačního zařízení a i předmětného vodního díla. Řízení o povolení je zahajováno na základě žádosti a je tedy na provozovateli takového zařízení, aby zajistil fungování čističky odpadních vod

v takovém rozsahu, aby byly dodržovány limity stanovené jak prováděcími právními předpisy, to je nařízeními vlády, a aby v žádosti uvedl takové hodnoty, které odpovídají funkčnosti budovaného zařízení k čištění odpadních vod. Takový postup byl i v daném případě, kdy jak povolení k nakládání vodami, tak i prodloužení tohoto povolení byla vydána na základě žádosti oprávněných osob a tato povolení respektovala obsah těchto žádostí, když požadované limity byly v souladu s příslušnými právními předpisy. Žalobce se tedy nemůže dovolávat toho, že odpovědnost za překročení stanovených limitů nesou správní orgány. V daném případě se soud plně ztotožňuje s argumentací správních orgánů tak, jak je uvedena v odůvodnění rozhodnutí jak České inspekce životního prostředí, tak žalovaného.

Vzhledem ke shora uvedenému závěru se jeví jako nedůvodná rovněž námitka žalobce, že správní orgán měl nechat vypracovat znalecký posudek pro posouzení schopnosti předmětné čistírny odpadních vod plnit limity stanovené v rozhodnutí o povolení k nakládání s vodami. Jak soud uvedl, pro závěr o naplnění skutkové podstaty předmětného deliktu není rozhodné, zda využívaný způsob čištění odpadních vod byl schopen zajistit nepřetržitě po celé období plnění limitů v povolení stanovených. Žalobce odpovídá za to, že v uvedených vzorcích byl tento limit překročen, tedy že nakládal s vodami, vypouštěl odpadní vodu do povrchové vody, v rozporu s povolením.

Pokud se jedná o námitku žalobce, že mu neměla být ukládána pokuta, ale mělo mu být uloženo opatření k nápravě, tak ani tuto námitku soud jako důvodnou neshledal. Jestliže dojde k naplnění skutkové podstaty správního deliktu, potom má správní orgán oprávnění, resp. povinnost na základě takového zjištění zahájit správní řízení a při splnění všech dalších zákonem předpokládaných podmínek za takové porušení uložit pokutu. Okolnosti, za kterých došlo k překročení stanovených limitů ve shora uvedených třech případech, pak byly správním orgánem vyhodnoceny v rámci úvahy o výši uložené sankce. Příslib žalobce, že učiní opatření ke zlepšení stávajícího stavu, může být vnímán jako projev zájmu o řešení problému, ale nemůže být důvodem pro neuložení sankce.

S ohledem na názor vyslovený v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č.j. 5As 104/2013-46, soud konstatuje, že skutková podstata deliktu, nyní přestupku, je v zákoně obsažena i v současné době a ke změně nedošlo ani ve stanovené horní hranici ukládané pokuty.

Jelikož žalobce navrhl moderaci výše uložené pokuty, musel soud posoudit, zda byly naplněny podmínky stanovené v § 78 odst. 2 s. ř. s. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012 – 23 smyslem moderace není hledání ideální výše sankce, ale její korekce v případech, kdy zjevně neodpovídá obecným představám o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. Uložená sankce s ohledem na zhodnocení zákonných kritérií není nepřiměřená. Z tohoto důvodu soud neshledal důvod k zásahu do uvážení správních orgánů formou moderace uložené sankce.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 17. září 2018

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu